

sourcer, der skal bruges til at lave det opsøgende arbejde og simpelt hen få fat i bagmændene. Det er deres opgave, det er politiets opgave.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg studsede bare over, at Dansk Folkepartis ordfører sagde, at det jo handler om utryghed, det her med, at kvinderne ikke vælger at stå frem og vidne – det er jeg fuldstændigt enig i – men så sagde Dansk Folkepartis ordfører også, at det kan vi ikke gøre noget ved. Men det er jo netop det vi kan ved at give de her kvinder muligheden for en refleksionsperiode, for det er det, vi taler om. Refleksion betyder, at man får tid til at overveje sin situation, og ikke mindst er de her 3 måneder jo baseret på en saglig, faglig vurdering af, hvor lang tid det tager for et menneske, der har været udsat for så grove krænkelse, så voldsomme overgreb, både fysisk og psykisk, at komme sig, sådan at man er i stand til at træffe beslutninger om, hvordan man vælger at gå videre med sit liv.

Respekterer eller anerkender Dansk Folkeparti den saglige, faglige vurdering, der ligger til grund for anbefalingen af 3 måneder?

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg tror, at utryghed er i flere stadier, og den utryghed, som jeg talte om her i første omgang, er utrygheden med hensyn til at få repressalier for overhovedet at stå frem. Det er klart, at det er én form for utryghed.

Den næste form for utryghed er, når man er i situationen, og angsten for, når man er trådt frem og har fået denne beskyttelse, om beskyttelsen så egentlig er god nok, og om den er lang nok. Den bekymring deler jeg da så sandelig med Socialdemokratiets ordfører, men jeg tror ud fra de forudsætninger, som vi har at gå ud fra på nuværende tidspunkt og den sammenlignelighed, vi har på nuværende tidspunkt, at uanset hvad der vil være af anbefalinger eller ikke anbefalinger, så er det et fåtal af kvinder, der bruger bare den periode på 15 dage, som man har på nuværende tidspunkt, fuldt ud. Og det er ud fra de forudsætninger, jeg taler her.

Den tryghed, som ordføreren fremhævede her, er den tryghed, man vil have ved at sige: Tør jeg nu stå frem, tør jeg, for hvad vil så være næste skridt, der kan ske med mig, hvis jeg bliver opdaget? Så det er flere niveauer af tryghed,

tror jeg, man skal være opmærksom på der er i lige nøjagtig en situation som denne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg ved ikke, hvilke studier eller psykologiske fortolkninger fru Louise Frevert baserer sin tro på, når hun siger, at utrygheden forekommer på den måde, som fru Louise Frevert beskriver her. Der tror jeg nu nok, jeg vælger at forholde mig til det, der ligger af forskning og af udsagn fra eksperter på det her område, som siger, at 3 måneder ud fra en faglig vurdering, ud fra en saglig vurdering er den periode, der skal til, for at et offer, der har været udsat for så grove krænkelse, har mulighed for at tage stilling til, hvad der videre skal ske i forhold til en mulig efterforskning og i forhold til en rehabilitering i hjemlandet.

Jeg vil gerne opfordre Dansk Folkeparti til at gå mere ind i at finde ud af: Kan vi så ikke få gang i denne undersøgelse fra Nordisk Råd, så vi rent faktisk kan få en vurdering af, hvad det er, der giver den bedste baggrund for at få krammet på nogle af de bagmænd, som jeg går ud fra at vi er helt enige om skal være målet for i hvert fald den politimæssige indsats på det her område?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jamen fru Kirsten Brosbøl har da fuldstændig ret i, at det da vil være en lise for alle, hvis man kunne få sat gang i nogle undersøgelser, der kunne konkretisere tingene endnu mere, end de er konkretiseret på nuværende tidspunkt. Og det ville da være strålende, og det ville da også være fint, som mine kollegaer i Nordisk Råd har anbefalet, og som samtlige partier i Folketinget har anbefalet, at få sat gang i en undersøgelse. Det støtter jeg da fuldstændig op om at vi skal få sat gang i, det er da helt klart, så vi kan komme videre i processen.

Men det, som jeg tager udgangspunkt i her på nuværende tidspunkt, er de anbefalinger, der er i Europarådets konvention om de 30 dage. Og så synes jeg, at vi skal være helt klar over, at det da ikke vil være nok, hvis man siger 30 dage, bom, færdig, og så stopper det her, nej, der er vitterlig mulighed for, at man individuelt kan gå ind og vurdere hver enkelt person og tage højde for, om der skulle være nogle individuelle ting, der gør, at vedkommende kan få forlænget sin periode.